

Emlak Rantiyeciliği Politikası veya Kendi Etini Yemek

İlhami Güler

17 Haziran 2017

<http://islamianaliz.com/yazi/emlak-rantiyeciligi-politikasi-veya-kendi-etini-yemek-3507>

Paranın birkaç kat (azafen mudaafen/ Faiz) kazanması (3/130) Kur'an'da yasaklanmış iken; toprağın veya boşluğun(Havanın) bin kat para kazanması(emsal) nasıl haram olmuyor? "Emsal", "faiz"den bin kat daha haram olması gerekmez mi? Faizde ezilen/sömürülen bir kişidir; emlakta gasp edilen ve satılan ise bütünü ile kamu malı veya mekânıdır. Faizde mağdur bir kişi; emsalde mağdur olan bir şehrin bütünüdür.

Hz. Hud, toplumuna şöyle seslendi: "Siz, her tepeye(aptalca/putperestçe) tapınaklar/anıtlar mı dikiyorsunuz? Sonsuza kadar yaşayacağınız kuruntusuyla Saraylar/Rezidanslar mı yapıyorsunuz? Başkalarının hukukuna el uzattığımızda, hep böyle zorbalık mı yapıyorsunuz?"(26/127-129)

İmar bakanımız, eski belediye başkanı Mehmet Özhaskeki: "En büyük hırsızlıklar, kötülükler, belalar imardan geliyor... O kadar rahatsız edici ki, hepimizin içi(midesi) dönüyor" dedi. İyi de, kendisi de Kayseri'de yirmi yıla yakın Belediye başkanlığı yaptı. Kayseri'ye gidip "şehircilik" ve "mimarlık" kriterleri ile baktığımızda, şehrin yarısının 30 katlı binalarla dolu olduğunu görüyoruz. Oradaki rantları kimler yediler? İmar rantından para kazanmanın kaynağı(Dikey Mimari) ve geleneği, ta 30 sene öncesine, sayın Cumhurbaşkanımız R. T. Erdoğan'ın İstanbul Belediye başkanı olduğu yıllara gider. İki bin ikide AK parti iktidar olduğundan beri de "İnşaat Ya Resulullah" diye hükümetin rutin ekonomi politikasıdır "Dikey Mimari": Rezidanslar, TOKİ'ler, AVM'ler, Gökdelenler, Towerlar, Kuleler... Hiç kimse, sanayide Türkiye'nin yeni bir keşif/icad yaptığını, yeni bir ekonomik "ürün" veya "marka" ortaya koyduğunu bilmiyor. Osmanlı döneminde ekonomik olarak üretip de dışarıya bir şey satma(ticaret) yok denecek kadar azdı. Olanlar da gayri müslimlerin elindeydi. Şimdi, ne Osmanlıdaki gibi dışardan "ganimet" alabiliyoruz; ne de modern ekonomilerin yaptığı gibi orijinal bir sanayi ürünü üretip

satabiliyoruz. Tarım-Tekstil ve bazı sanayi ara malları satmanın yanında, esas Emlak rantiyeciliği ile kendi bedenimizin etini yiyoruz. Kendi toprağımızı kendimize, -bazen de bizim gibi üretme özürülü petrol satan Körfezli Araplara- satarak para kazanıyoruz. Üretme, keşif/icat çıkarma, yaratma ve dışardan alıp dışarı satma anlamında “ticaret” yanında emlak rantiyeciliği biraz “ensest” bir ilişkiye benzemiyor mu?

İbn Haldun’un tespit ettiği gibi, rızıklarının oklarının gölgesinde arayan; taşlara sadece “ocak taşı”, ağaç ve tahtalara ise sadece “çadır direği” olarak ihtiyaç duyan göçebe yağmacı Araplar (İbn Haldun,*Mukaddime*. Çev: H.Kendir. İst.2004. c.I/205), Abbasiler döneminde ticaretin ganimetten daha fazla zenginlik getirdiğini keşfederek yeryüzünde ilk defa “Ticari Kapitalizm”in kurucularına dönüştükleri halde (Benedikt Koehler. *İslam’ın Erken Döneminde Kapitalizmin Doğuşu*. çev: İsmail Kurum, 2016, Ankara. Özellikle 139 vd.); Abbasilerden siyasal iktidarı devralan göçebe-asker Türkler, Arapların yağmacı geleneğini “fütihat” ve “ganimet” tutkusu ile sürdürürlerken; 16. yüzyıldan itibaren Batı’da meydana gelen Sanayi devrimini algılayamadılar ve bu yağmacı/fütuhatçı gen bugün kendi devletini/kendi etini -emlak rantiyeciliği ile yaşıyor. Birinci Dünya Savaşı’nda Hintli Müslümanların gönderdikleri para ve altınlar ile Türkiye’yi sanayileştirmek için kurulan *İş Bankası*’ndan kredi alan tek parti dönemi bürokrat ve siyasetçileri(Affairler/aracılar), atölyelerde üretilen malları dışardan ithal ettirip, atölyelerin kapanmasına sebep olmuşlardır. Böylece Türkiye’nin sanayileşmesine destek verecek banka, tersinden sanayiye kösteklemiştir.

“Salla başını, al maaşını.”, “Nerde beleş, orda yerleş”, “iş bil, iş yapma”, “Devlet malı deniz, yemeyen domuz”, “iş buldun sıvış; aş buldun giriş”... gibi deyimler, bu yağma/ganimet psikolojisinin, üretime dayalı rasyonel ekonomide büründüğü yeni ifadeleridir.

Şehir rantlarının nasıl dağıtılacağı, Avrupa’da ciddi bir hukuki mevzudur. Kişilere haksız yere kazanç sağlamanın kapısı değildir. Kamunun hakkı son derece titizlikle korunur. Merak edenler, ilgili mevzuata bakabilir. Türkiye’de son 15-20 yıldır Belediye Başkanlıkları ve doğal olarak ilgili partinin bürokratik-siyasi ekibi, imar rantlarını “Arpalıklar” olarak paylaşmaktadırlar. Burada da en fazla kazanç “Emsal” denen kat irtifasından yani göğün/havanın satılmasından elde edilir. Tek bir imza ile 350 daire sahibi olunabiliyor. Göğün hiç kimseye ait olmadığı, Allah’ın olduğu düşünülerek muhafazakâr Belediye başkanları ve Partilileri tarafından “daire-daire” parsellenip, satılıyor. Şehirlerin içindeki yeşil alanlar, belediye meclisleri kararları ile imara açılıp “emsal” ile göğe doğru sivriltilip millete satılıyor... Şehirlerin içi ve civarı bitince, şimdilerde koylara, zeytinliklere göz dikildi. Bu, çok kötü bir hastalıktır; bütün “boş”lukları “arsa/emlak” olarak görme sapıklığıdır: 1999-2003 arasında İstanbul’da “Deprem Toplanma Alanı” sayısı 470 iken; bunların 300’ü, AVM ve Gökdelen’e dönüştürülmüştür. Türkiye’nin yarı doğusundan yarı batısına süren göç, 1950’den beri devam ediyor. Arz-talep dengesi, bu rantın daimi kaynağıdır. İmar yetkisinin ülke çapında hukuk veya meslek uzmanlarından oluşan

denetim-bilirkişi kurullarına verilme yerine, Belediye başkanlarına veya siyasilere verilmesi, kurda kuzu teslim etmekten başka bir şey değildir.

Paranın birkaç kat (azafen mudaafen/ Faiz) kazanması (3/130) Kur'an'da yasaklanmış iken; toprağın veya boşluğun(Havanın) bin kat para kazanması(emsal) nasıl haram olmuyor? "Emsal", "faiz"den bin kat daha haram olması gerekmez mi? Faizde ezilen/sömürülen bir kişidir; emlakta gasp edilen ve satılan ise bütünü ile kamu malı veya mekânıdır. Faizde mağdur bir kişi; emsalde mağdur olan bir şehrin bütünüdür. Şehirleri "Güzelyurt" olmaktan çıkarıp "Metropol" denen canavarlığa/cangıl'a/kanser'e dönüştüren bir husus da, "emsal" denen şeytanlıktır.

Hz. Muhammed'in hanımı Ümmü Seleme, Hz. Muhammed'in Mekke'de olmadığı bir anı fırsat bilerek kendi odasına bir ilavede bulundu. Hz. Muhammed, bu durumu görünce bir "tüccar" olarak ona -"inşaat ya Resulullah" diyenlere inat- şöyle çıkışmıştır: "Bir müminin servetini yiyip tüketen en faydasız şey inşaatır" (Benedikt Koehler. *Kapitalizmin Doğuşu*. s.87). Çok doğru bir teşhis. Zira inşaat sektörü, sanayi veya tarım üretimi ve ticaret gibi yoktan veya dışardan ekonomik(artı) değer yaratan bir sektör değildir.

Şehircilikte, esas ve evrensel olan mimari kriterlere göre yerleşim yerlerinde en fazla 4-5 katlı binalar/apartmanlar/evler yapmak ise ve esas olan her şehir ve kasabanın güneş, gökkubbe-sema, yıldızlar, bulutlar ve ufukların(dağ-tepe-dere-ova) karartılmaması, kapatılmaması; havasının ve rüzgârının kesilmemesi; ağaç-toprak, park, bahçe-çiçek, kuş, börtü-böcekten uzaklaşılması ise; Müslümanlık da, -doğal "ayet"lerden "ibret almak" için- bunu gerektiriyorsa; dikey mimari, bütün bu kul haklarına saldırıdır, gasptır, haramdır. Dikey mimari, Allah'ın Kur'an'da sık sık saydığı ve nimet olarak nitelediği ve bizim imanımızın oluşmasını ve korunmasını sağlayacak "ayet"lerden bizi uzaklaştırmaktadır; "ayetlerden yüz çevirmektir."(6/4,21/32,36/46) Ayağımızın yerden (doğadan)/ayetlerden kesilmesidir. İnsanları gökdelenler içinde "Daire" diye dikdörtgen hücrelere kapatmak veya onların arasındaki sokaklarda "akmaya" mahkûm etmek, insanları böcekleştirmek modernlik/refah diye insanlara satılıyor. Hud peygamberin, bugünkü şeylerin benzerlerini yapan kavmine vakti ile söylediklerini, biz de hatırlayalım: "Siz, her yüksek yere bir mabed (cami) veya kule yapıp boş şeylerle eğleniyorsunuz? İçlerinde ebedi yaşama ümidiyle saraylar, rezidanslar mı ediniyorsunuz? El uzattığınızda da, çok zorbaca uzatıyorsunuz."(26/128-129)

Ünlü mimarimiz rahmetli Turgut Cansever'in, Bugünkü duruma gelmememiz için iki binli yılların başlarında mevcut iktidara adeta yalvardığını televizyonlardan hatırlıyorum. Kimse rahmetlinin uyarılarına kulak asmadı. Şehir mimarisi için hazırlanmış olduğu raporun bürokraside sümenaltı edildiği bilinmektedir. Çünkü rant hırsı gözleri bürümüştü. Hoca 1943 yılında Şehircilik dersine girdiği Alman mimar hoca Prof. Oelsner'in kendisine: "Dua edelim, Belediyelerin kasalarında mevcut olan planları uygulayacak kimseler çıkmasın" diye serzenişte bulunduğunu söyler. Hoca bu modern şehircilik planlarının Tek parti dönemine ait olanlarını kastediyor elbet. Ancak, Ak Parti döneminde böylesine master bir plan da olmadan salt "rant

içgüdü” şehirlerimizi bu hale getirdi. Turgut Cansever şöyle diyor: “Bu yeni şehircilik anlayışı, Türk toplumunu en yaygın şekilde ahlaki değerlerin dışına iten rüşveti, her türlü suistimal en ücra köşelere kadar götürdü. İnsanların birine iki kat yapı hakkı verirken, diğerine 8, ötekine 10 kat vermek, topraktan farklı şekilde yararlanmaya müsaade etmek, şehirlerden toplanan vergi ile vücuda getirilen altyapıdan kimisine 2 kat ölçeğinde, kimisine 30 kat ölçeğinde imkân vermek, hasedin doğmasına; hasedin arkasından: “Ben de aynı şeyi niçin yapmayayım?” diye düşünerek şeytanla kol kola giren bir toplumun ortaya çıkacağına sebep olacağı gayet açıktır. Ticaret sektöründe 2,5 milyon insan çalışırken; yaklaşık 15 milyon insan, inşa ettiği ve edeceği evle ilgili olarak rüşvetle karşı karşıya geldi. İnsanlar, şeytanla birlikte yaşamaya mahkûm edildi. 30 katlı binayı yapıp bütün daireleri satarak aradan ayrılmak isteyenler ise, yaptıkları tanıtım kampanyaları ile dünyanın en modern sitelerini yaptıklarını iddia ederek yalan söylüyorlar; ve bu yalanları sizin tekzip etme imkânınız yok.”(T. Cansever. *Kubbeyi Yere Koymak*. İst. 2002.s140.)